

Sygn. akt II K. 105/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSO Maciej Szulc**

Ławnicy: **Alina Cywińska, Janina Pronkiewicz**

Protokolant: **sekr. sąd. Joanna Wianecka**

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Sławomira Dudziaka

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2016 r. sprawy:

A. W. (1), córkę W. i G. z domu S., ur. (...) w G.

oskarżonej o to, że:

w dniu 22.09.2015 r. w B., gmina T., woj. (...), w portfelu, wbrew przepisom ustawy, w foliowym woreczku, posiadała substancję psychotropową w postaci (...), tj. tzw. ekstazy o wadze 0,28 grama netto, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

orzeka

I. Na podstawie art. 66. § 1. k.k. w związku z art. 67. § 1. i 2. k.k. postępowanie karne wobec oskarżonej **A. W. (1)** warunkowo umarza na okres próby roku, oddając ją w tym czasie pod dozór kuratora;

II. Na podstawie art. 67. § 3. k.k. w zw. z art. 72. § 1. pkt. 1. k.k. zobowiązuje oskarżoną do informowania kuratora o przebiegu okresu próby.

III. Na podstawie art. 70. ust. 1. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa, poprzez zniszczenie dowodu rzeczowego w postaci substancji psychotropowej o łącznej wadze 0,28 gram netto, opisanego w Wykazie dowodów rzeczowych nr I/643/15/N na k. 68 pod poz. 6;

IV. Zwalnia oskarżoną **A. W. (1)** z obowiązku uiszczenia przypadających na nią kosztów sądowych w całości, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

wyroku sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

wydanego w sprawie o sygn. II K. 105/16

Z uwagi na treść wniosku prokuratora sąd ograniczył zakres niniejszego uzasadnienia zgodnie z treścią art. 423. § 1a. k.p.k. w zw. z art. 424. § 3. k.p.k. do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

A. W. (1) dysponując substancją psychotropową (...) (określanej jako extasy) w postaci pokruszonej tabletki o wadze netto 0,28 grama wyczerpała znamiona czynu zabronionego z art. 62. ust. 1. i 3. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

– a więc przypadku mniejszej wagi przestępstwa posiadania substancji psychotropowych. Powyższe w świetle jej wyjaśnień i wyników opinii kryminalistycznej (badań chemicznych) nie budziło wątpliwości i nie było kwestionowane w toku całego postępowania karnego w tej sprawie.

Mimo, iż formalnie tego rodzaju zachowanie stanowiło przestępstwo, jednak z uwagi na treść art. 66. § 1. k.k., stanowiącego, iż „Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa” oraz § 2. tego artykułu, zgodnie z którym „warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności”, sąd w niniejszej sprawie uznał, iż A. W. (1) może skorzystać z dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, iż ujawniona tabletki – zgodnie z protokołem oględzin oraz przeszukania oskarżonej – była już pokruszona i schowana w głębi portfela A. W.. Nadto – jak wynikało jej wyjaśnień, notabene jedyne dowodu na tę okoliczność w tej sprawie – oskarżona nabyła ją pewien czas temu na własne potrzeby, praktycznie zapominając o jej posiadaniu. Tego rodzaju ilość, jak wynika z praktyki zażywania takich narkotyków przez osoby odurzające się tymi substancjami – to porcja, która jest przeznaczona dla jednej osoby, co także potwierdzało wyjaśnienia oskarżonej, która zresztą sama przyznała się do nabycia tego narkotyku, opisując szczegółowo okoliczności jego nabycia.

W tym miejscu sąd chciałby także podkreślić, iż oskarżona w toku śledztwa w tej sprawie pomogła organom ścigania w dokonaniu ustaleń dot. przestępstwa, jakiego miał się dopuścić jej konkubent (pomogła w weryfikacji jego wyjaśnień). A. W. poza tym jest obecnie w końcowej fazie ciąży, a jak wynika z jej sytuacji osobistej w najbliższym czasie będzie zajmować się swoim nowonarodzonym dzieckiem oraz starać się ustabilizować swoją sytuację życiową. Podkreślenia także wymaga fakt, iż dotąd nie była karana sędownie za żadne przestępstwo.

Powyższe okoliczności uzasadniały w ocenie sądu, iż społeczna szkodliwość czynu nie była znaczna, podobnie jak i wina A. W.. To zaś w korelacji z postawą oskarżonej, dotychczas nie karanej za żadne przestępstwo uzasadniają – zdaniem sądu – przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa.

Sąd miał także na względzie fakt, iż od 9 grudnia 2011 r. został wprowadzony do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przepis art. 62a., który pozwala na umorzenie postępowania karnego przed wydaniem postanowienia o wszczęciu śledztwa albo dochodzenia w sytuacjach, mieszczących się w hipotezie tego przepisu, w których – w ocenie sądu – także niniejszy stan faktyczny mógłby się mieścić.

Z tego powodu sąd warunkowo umorzył postępowanie wobec A. W. na okres roku, uznając go za wystarczający dla oceny postawy oskarżonej w przyszłości, w tym weryfikacji założonej przez sąd pozytywnej prognozy kryminologicznej. Z uwagi na brak dotychczasowej stabilizacji życiowej oraz niepewną przyszłość związku z P. W. (ze względu na toczące się wobec niego postępowanie karne) sąd oddając oskarżoną pod dozór kuratora nałożył na nią obowiązek składania sprawozdań z przebiegu okresu próby. Zdaniem sądu ten minimalny obowiązek będzie także wystarczającą dolegliwością dla oskarżonej, jednocześnie stanowiąc test zasadności wyżej przywołanej prognozy kryminologicznej.

Ponieważ zabezpieczona substancja psychotropowa była przedmiotem, która podlega przypadkowi sąd orzekł o konieczności wykonania tego przypadku – wskazując błędnie jako podstawę prawną art. 70. ust. 1. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, gdyż ta dotyczy jedyne skazania, a więc orzeczenia o winie i karze za popełnienie przestępstw określonych w art. 53-61, 63 i 64, zamiast wskazać jako podstawę prawną do tego rozstrzygnięcia ust. 2. tego przepisu. Ten bowiem stanowi o orzeczeniu przypadku środka odurzającego lub substancji psychotropowej

w sytuacji skazania za występki określone w art. 62. ustawy oraz w razie umorzenia lub warunkowego umorzenia postępowania karnego, co miało miejsce w tej sprawie.